

ROZKOTOULOVAL JSEM SE

Začátkem července jsem měl vzezení velmi podobné ruině čili zřícenině. Prý jsme si to zavinili jaksi sami jarním částečným lelkováním a pak červnovým šturmem ke splnění plánu. To samozřejmě na holém faktu nic nemění: Zříceniny jsou arci v normálních případech chráněny památkovým úřadem, mně bylo dáno jasné na srozuměnou, že příkladně prožitá dovolená všechno úplně spraví. Lesní ozón prý pročistí mozkové závitky, náplast klidu a povalování u bublajícího potůčku prý vzpruží povadlé svalstvo včetně rostoucí břišní zaobliny, a mariáš za tichých večerů se spolurekreanty je přímo hojivým balzámem na civilizací zdrásané nervy. I uvítal jsem tyto rekonstrukční perspektivy bojovým vztyčením hlavy – uvolil jsem se převzít poukaz – a vydal se střemhlav v náruč rekreace.

Kdyby žil Honoré de Balzac, psal by rozhodně své „Ztracené iluze“ na námět mé dovolené. Snad sama matka příroda se zachvěla studem při zjištění, co všechno mohou různí neposedové a podivíni vyvádět v její svůdně svěží náruč. Dostal jsem se totiž mezi dovolence – či chcete-li rekreanty – typu krajně neklidného, mezi lidi vrtošivé, zamítající usedlý způsob a důstojnost civilizovaného života jako přežitek. Marně jsem je přesvědčoval, že kvetoucí bříško, podobné kopuli památného Řípu, je vysoce drtivým argumentem naší rostoucí životní úrovně. Ani chvíli neobstálo mé seriózní tvrzení, že

mávání dvaatřiceti loupežníků v deseti prstech je už zatraceně slušný sportovní výkon. A spontánně rozcupovali mě vývody, že polehávání u crčících potůčků s citlivým vnímáním trylků přelétavých konipasů je nejzaručenějším zdrojem dokonalé nervové obrody. Parta neurvalců suverénně vedla svou a mně nezbývalo než strohá alternativa: buď zbaběle prchnout a převzít roli pověstně černé ovce – (a poukaz ovšem zaplatit) – anebo dát své údy na pospas těm sportovním nenasytům. Jsa však muž statečný, vybičoval jsem své sebezapření – a volil hrdinsky druhou cestu. Ostatně mi ani nic jiného nezbývalo.

Zvláštní sportovní nadání ovšem nemám. Krom občasného honění bycha na pracovišti, skákání z tramvaje či kličkování před šéfem. Tím těžší byla tu má pozice, přecházející občas v tichou opozici. Jenže...

Druhý den ráno jsme začali mírnoučkou rozcvíčkou, při níž předváděč cviků jaksi mimochodem prohodil, že prý je moc potřebné, abychom z prostných cvičení ovládali alespoň základy: sklon ke vzájemné důvěře a občasné narovnání páteře. Na druhé straně zas tvrdil, že šplh nás učit nebude, i tak prý je kariéristů pořád dost. A tak nám uběhlo dvacet minut při žertovných i výchovných štulcích – že jsme se ani nenadáli.

Pak jsme šli na partii volejbalu. Poněkud mi vadilo, že mezi družstvy byla napjatá síť – ale snažil jsem se dostat po příkladu ostatních míčů nad ní. Nakonec jsem ale spíše vybíral všelijaké ty zálučné míče, smeče, či jak se všechny ty volejbalové rekvizity jmenují.

Navic se pak plavalo. Já to zažil snad naposled před pětadvaceti lety při maturitě, ale ve snaze přežít dovolenou bez ostudy jsem se vrhl do dravých vln koupaliště jako by to byl při nejmenším kanál La Manche. Voda mi vnikala do uší, ale aspoň jsem neslyšel posudky svých výkonů. Ale když ke konci dovolené jsem plaval asi po třicáté, cítil jsem se jako lord Byron, když přeplaval Hellespont. Když jsme to zkoušeli s atletikou, dopouštěl jsem se prý té technické chyby (asi dost

zásadní), že jsem při skoku vysokém skákal příliš nízkou a že jsem 100 metrů považoval už za pořádnou trať – ale podle mne to není tak podstatné.

V turnaji kopané jsem obstál nejlip. Dvakrát za poločas jsem dokonce doutikal až k soupeřově brance, při čemž při druhém tomto výletu tísňový obránce nakopl merunu do mého kolena, od něž se tato odrazila do branky, aniž mohl překvapený brankář zasáhnout. I byl jsem odnesen radostí planoucími spoluhrdci na ramenou, čímž mi ušetřili cestu do středu hřiště.

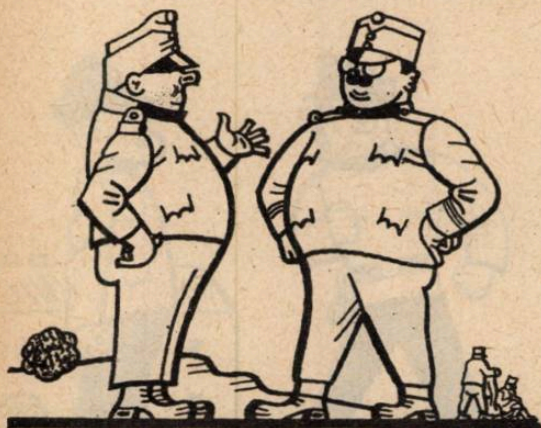
A tak jsem poněkud nedobrovolně sál pohyb plnými doušky dennodenně po celých 14 dní. Nedočkal se mě mariáš ani bublající potůček, v němž jsem nanevšest spláchl šrámy po bitvách téměř olympijských. Ale o to tu nejde: věřili byste, že po původní počáteční únavě došlo ke skutečné rekonstrukci mé fyzické zříceniny? Že můj spánek je teď hluboký jak oceán? Poznal jsem také, že do mého tělesného příslušenství patří i tak zvané svaly, které teď nabývají na pružnosti, mozkové závitky, jakož i ostatní nervové soukolí radikálně pookřály. To všechno způsobilo neposedné okolí...

Změna byla prostě taková, že mě moje předrahá prohlásila: „No, výborně, konečně ses rozhoupal – na tu druhou spartakiádu, co bude v Praze za dva roky, budeme teď aspoň nacvičovat už oba!“

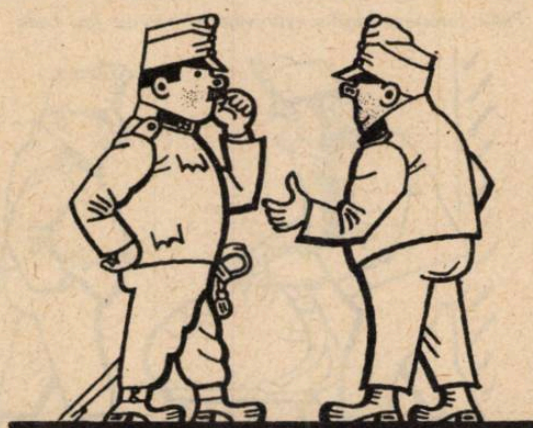
KRESLIL DUŠAN MOTYČKA

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

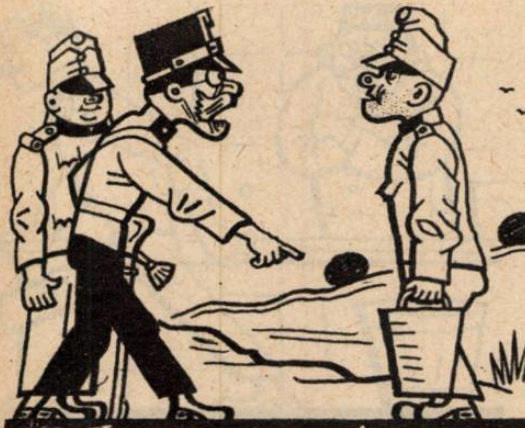
7. Švejk se vracel od potoka mezi vojáky po boku nadporučíka Lukáše, a když viděl, že Lukáš přijímá od Balouna esšálek kávy, odsalutoval: „Poslušně hlásím, pane obrlahtnant, že jim přeju dobré chutnání,“ načež Lukáš sykl přes šálek: „Děkuji ti!“ – „Švejku,“ ptal se po chvíli dobrovolník Marek, „od kdy vy panu oberlahtnantovi onikáte a on vám tyká?“ – Švejk se na něj podíval: „Von chtěl, abych mu tykal taky; my jsme tam u potoka pili spolu slivovici na bratrství. Von je hodnej pán a začíná tykat hned, jak slyší kanóny; až uslyšíme střilet z flint, bude si s námi tykat i pan oberst.“

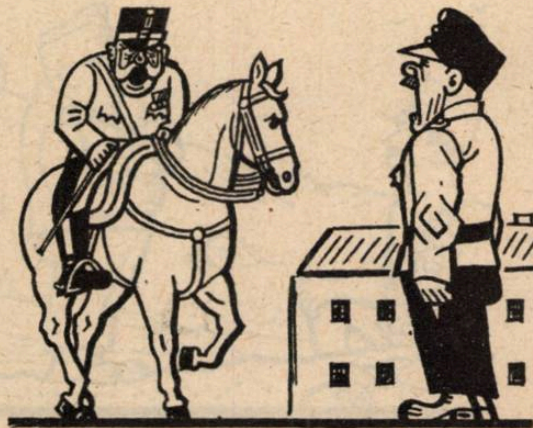
8. Švejk potom vyhledal šikovatele Vaňka, který mu sdělil, že se bude fasovat víno. Fasování vína, byla species rakouské armády, o které vojáci říkali: „To je zlodějna.“ Víno se fasovalo vědro na kumpanii: k tomu vědru přišel štábsfeldvél a nabral si plný šálek; přišel účetní šikovatel a následoval jeho příkladu. Potom přišli kuchaři a oficírští sluhové. Dopadlo to obyčejně tak, že když přišel kaprál k svému švarmu a křikl: „Vino dělit,“ podívali se vojáci na dvě lžičce červené břečky na dně a řekli najednou: „Vypijou to, pane kaprál sám. Ono to nestojí za to, máčet si vousy.“

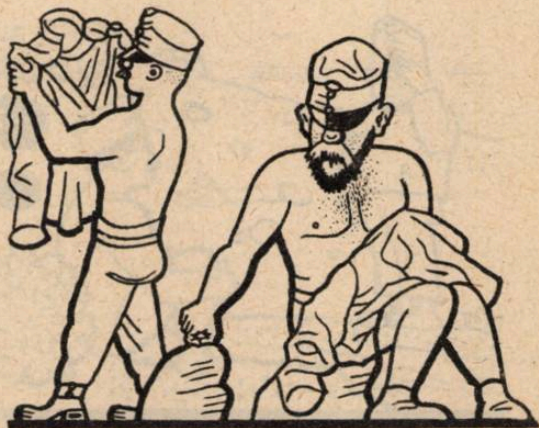
9. Proto také Švejk na sdělení Vaňkovo prostě reagoval: „To je blaf, to vychlastají páni oficíři a nám dají jen čuchnout, aby se neřeklo, že nedostáváme všechno, nač máme gebůry. Když se utíkalo od Krasníka, byl tam jeden voják, učitel, a ten si zastavil korpskomandanta a řekl mu, že už tejden neměli ani menáž, ani chleba, a že přece na to mají gebůry. A von ten generál povídá: „No, ja, ja, das ist gut, gebůry na to máte, ale chleba není. To je přece jasné, nicht wahr?“ Von ten učitel byl potom na magorce a furt chodil po cimře a říkal: „Dejte mužstvu gebůry! Přejete si pane generále, gebůry s majonésou?“

10. Od potoka šel nějaký voják a nesl vodu; k němu zamířil lajtnant Dub. „Co to neseš? Nač ta voda?“ – „Poslušně hlásím, voda pro koně.“ – „Kdes ji vzal? V potoce? Himmlaudon, od kdy je dovoleno brát vodu z potoka?“ – Tu Švejk odpověděl sám: „Poslušně hlásím, že ta voda je načisto zdravá, že si pan oberlahtnant v ní myl nohy a že z ní měl kafe. Von do ní nemoh nic nasypat.“ – „Že vás dám uvázat, až zčernáte jako mumie egyptského krále,“ zařval Dub. „Nedělejte si ze mne blázna! Nebo, ježíšmarjá, kdybysme nestáli před nepřitelem, já bych se vás zbavil, vy ostudo regimentu! Abtreten!“

11. „Ten řve ale jako vůl,“ prohodil po jeho odchodu jeden voják. „Když já jsem byl v Čáslavi, byl tam u lantvér dědek Cibulka; ten taky tak řval. Von vám dycky držel raport na koni a muselo se řvát přes celej dvůr a von řval nejvíc: „Vy rekrute zamazaná, mluvit nahlas, nebo vám držku roztrhnu, aby to šlo. Co si myslíte, že šeptáte jak stará tentononc, když jde k zpovědi! Himl, pomyslete si, že je před vámi váš hejtman, a ten si má kvůli vám namáhat uši?“ Von ten hejtman řval tak, že z Vrdů posílaly ženské deputaci k oberstovi, aby mu to zakázal, že děti z toho dostávají psotníky!“

12. Odpoledne se celý tábor proměnil ve velký houf opic, které si chytají vši; každý držel před očima košili nebo podvlékačky a pátral po plátně jako hvězdáři po obloze. Někteří se mazali šedou mastí a pak začala debata; „Prej je dobře namazat se petrolejem, to pomáhá proti vším zrovna tak u lidí, jako u prasat.“ – „Vši prej vůbec nejsou v hedvábném prádle, psali v Politice.“ Načež propověděl Švejk: „Vono by bylo nejlip nechat je umřít sešlostí věkem, ale vono není dovoleno, aby se voják dal jimi sežrat. Von musí umřít pro císaře pána a né proto, aby se pár pitomejch vší nažralo!“